Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. | Den 1. Juli 1898. | 47de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt ved Konferencen i Utah Stav den 17. April 1898.

Jeg ønsker at læse et Stykke for Eder fra Mormons Bog, Ethers Bog 12. Kapitel:

„Og Ether var en Herrens Profet; derfor kom Ether frem i Coriantumrs Dage og begyndte at profetere for Folket; thi han kunde ikke holdes tilbage paa Grund af Herrens Aand, som var i ham;

Thi han raabte fra Morgenen til Solens Nedgang og formanede Folket til at tro paa Gud og omvende sig, saa at de ikke skulde blive ødelagte, sigende dem, at formedelst Tro blive alle Ting fuldbyrdede;

Hvorfor, hvo, som tror paa Gud, kan visselig have Haab om en bedre Verden, ja, en Plads hos Guds højre Haand; og dette Haab kommer af vor Tro og er et Anker for Menneskenes Sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og standhaftige, altid rige paa gode Gjerninger og Guds Navns Herliggjørelse.

Og det skete, at Ether profeterede store og vidunderlige Ting for Folket, hvilket de ikke troede, fordi de ikke saa dem.

Og nu vil jeg, Moroni, tale Noget angaaende dette. Jeg vil vise Verden, at Tro er det, som haves og ikke ses; modsiger derfor ikke, fordi I ikke se; thi I faa intet Vidnesbyrd, førend efter at Eders Tro er prøvet;

Thi det var formedelst Tro, at Kristus viste sig for vore Fædre, efter at han var opstanden fra de Døde; og han viste sig ikke for dem, førend de havde Tro paa ham; hvorfor Nogle visselig havde Tro paa ham, thi han viste sig ikke for Verden.

Men paa Grund af Menneskenes Tro har han vist sig for Verden og herliggjort Faderens Navn samt beredt Vejen, hvorved Andre kunne blive delagtige i den himmelske Gave, saa at de maatte have Haab om det, som de ikke have seet;

Hvorfor I ogsaa kunne have Haab og blive delagtige i Gaven, dersom I kun ville tro.

Se, det var formedelst Tro, at de Gamle bleve kaldte efter Guds hellige Orden,

Thi formedelst Tro blev Mose Lov given. Men ved at skjænke sin Søn har Gud beredt en ypperligere Vej, og det er formedelst Tro, at den er bleven fuldkommet.

Thi dersom ingen Tro findes iblandt Menneskenes Børn, kan Gud intet Mirakel gjøre iblandt dem; hvorfor han ikke viser sig for dem førend efter deres Tro.

Se, det var Almas og Amuleks Tro, som bragte Fængslet til at falde til Jorden.

Se, det var Nephis og Lehis Tro, som bevirkede Forandringen med Lamaniterne, saa at de bleve døbte med Ild og med den Hellig-Aand.

Se, det var Ammons og hans Brødres Tro, som udførte et saa stort Mirakel iblandt Lamaniterne;

Ja, alle de, som gjorde kraftige Gjerninger, udførte dem formedelst Tro, baade de, som vare før Kristus, og ligeledes de, som vare efter ham.

Og det var formedelst Tro, at de tre Disciple erholdt den Forjættelse, at de ikke skulde smage Døden; og de erholdt ikke Forjættelsen, førend efter at de havde troet.

Og ingensinde har Nogen udført Mirakler førend efter deres Tro; hvorfor de først troede paa Guds Søn.

Og der fandtes Mange, hvis Tro var saa overordentlig stor, endog førend Kristus kom, at de ikke kunde holdes udenfor Sløret, men virkelig saa med deres Øjne de Ting, som de havde seet med Troens Øjne, og de vare glade.

Og se, vi have seet i denne Optegnelse, at en af dem var Jareds Broder; thi saa stor var hans Tro paa Gud, at da Gud fremrakte sin Finger, kunde han ikke skjule den for Jareds Broders Syn, paa Grund af sit Ord, som han havde talet til ham, hvilket Ord han havde erholdt formedelst Tro.

Og efter at Jareds Broder havde set Herrens Finger, paa Grund af det Løfte, som han havde formedelst sin Tro, kunde Herren ikke tilbageholde Noget fra hans Syn, hvorfor han viste ham alle Ting; thi han kunde ikke længere holdes udenfor Sløret.

Og det er formedelst Tro, at mine Fædre have erholdt det Løfte, at disse Ting skulle komme til deres Brødre formedelst Hedningerne; hvorfor Herren, ja, Jesus Kristus har befalet mig."

I Pauli Brev til Hebræerne findes meget af lignende Indhold som dette; Paulus omtaler heri meget tydeligt, hvorledes Guds Magt aabenbaredes Tid efter anden iblandt Menneskenes Børn ved Troens Kraft.

Det er godt for os at faa vore Tanker opfriskede ved at læse Herrens Ord angaaende dette Princip; thi dersom noget Folk paa Jordens Overflade behøver Tro, eller dersom noget Folk paa Jorden har set Frugterne af Tro, saa er det vort Folk; thi Herren har vist os sin Kraft ved den Tro, vi have udøvet paa ham.

Vi ere komne sammen i denne Eftermiddag, og jeg tvivler ikke om, at alle de Tilstedeværende nære det Ønske i deres Hjerte, at det, der bliver sagt, maa være til Gavn for dem. Folk komme ikke sammen, som I gjøre, Nogle endogsaa langvejs fra, uden at have til Hensigt og uden at ønske at blive underviste. Jeg haaber derfor, at alle vore Hjerter maa henvendes i Tro til Herren med Ønske om, at vi maa blive belærte og nyde Gavn af denne Sammenkomst.

Jeg kan sige, ligesom mine Brødre have sagt, at jeg har været særdeles tilfreds i denne Konference. Jeg har følt, at dette burde være Begyndelsen til en ny Æra i denne Stav af Zion. Jeg tror, at Folkets Forening er bleven

betydelig fremmet ved deres Bestræbelser paa at fuldende dette Tabernakel. Jeg føler, at den Tro, som Folket har lagt for Dagen ved med deres Midler og deres Arbejde at bidrage til dette store Værks Fuldendelse, vil have en udstrakt og gavnlig Virkning paa dette Folk. Det har været min Erfaring og Jagttagelse, at naar som helst de Sidste-Dages Hellige ere kaldede til at udføre et Arbejde og gaa til dette med deres Energi og Styrke samt Enighedens Aand, har det altid haft en gavnlig Indvirkning paa deres Sindelag og frembragt gode Resultater saa vel for de enkelte Individer som for Folket. Ved at overveje dette ere mine Tanker blevne ledede til at betragte Virkningen, som det vil have, og ligeledes Troens Princip, som er bleven vist ved de Sidste-Dages Helliges Eksempel i dette store Arbejde; thi jeg antager, at det har været et stort Arbejde for Eder i denne Stav. Det er ved Tro, at I have gjort det, og hvad I have gjort, oplyser i vid Udstrækning Troens Princip. Lige fra Begyndelsen af ere vore Folk blevne tilskyndede til at have Tro paa Gud og hans Kraft. Og, som jeg har sagt, de Lektier, som vi have lært deraf, ere af en saadan Karakter, at de efterlade et uforgængeligt Indtryk paa os, der ikke burde udslettes af nogen Ting, som muligvis maatte forekomme. Dersom jeg havde Kraft dertil, ønskede jeg at gjøre et endnu dybere Indtryk paa vore Sind angaaende dette Princip og at vise de Sidste-Dages Hellige, at Gud har til Hensigt, at vi som et Folk skulle besidde stor Tro, et Folk med en saadan Tro, at det Arbejde eller den Pligt, som Herren maatte fordre af vore Hænder, maatte faa et lykkeligt Udfald. Jeg ønsker, dersom jeg kan, at henlede denne Forsamlings Opmærksomhed paa, hvad dette Folk har været i Stand til at udføre ved Udøvelse af Tro. Jeg behøver ikke at gaa ned til at omtale de enkelte Tilfælde; thi Enhver, som er til Stede her, og som har haft nogen Erfaring i denne Kirke, har set Troens Virkninger i sit eget Liv. Jeg tror, at der kun er meget faa af de Tilstedeværende, som, hvis de bleve opfordrede til at bære deres Vidnesbyrd for at illustrere det Princip, hvorom jeg taler, ikke kunde gjøre det.

Denne Kirke er bleven bygget op ved Tro. Ved dette Princip have vi udført de mest overordentlige Arbejder. Dette Folks Historie lige fra Begyndelsen viser os et Eksempel paa, hvad Mænd og Kvinder kunne gjøre, naar de have Tro paa Gud og hans Magt. Jesus sagde: „Alle Ting ere den mulig, som tror." Broder Grant talte til os i Gaar angaaende Herrens Befaling til Nephi, som blev givet ham ved hans Fader, Lehi, at han skulde gaa til Jerusalem for at komme i Besiddelse af Messingpladerne. Nephis Brødre viste Mangel paa Tro til den Mission, som deres Fader havde overdraget til dem, og Nephi ytrede da denne mærkelige Udtale: „Herren giver ikke nogen Befaling til Menneskenes Børn, uden at han bereder en Vej for dem, saa de kunne udføre de Ting, han befaler dem." Dette er den mest herlige Fortolkning af Troens Princip.

For Laman og Lemuel syntes denne Ting umulig, fordi de kjendte Labans Karakter og vidste, at han var samvittighedsløs og ikke vilde betænke sig paa at gjøre nogen som helst Ting; derfor havde de ikke Tro nok til at udføre det, deres Fader ønskede af dem. Derimod troede Nephi, at naar som helst Herren fordrede, at Menneskene skulde udføre Noget for ham, da vilde han bane Vejen for dem, dersom de blot havde Tro og anstrengte sig selv for at sætte

det i Udførelse. Denne Missions Historie er rig paa Opmuntringer til Alle og bibringer Enhver, som vil læse den og være modtagelig for Aanden, hvorved den er udført, en god Lektie. Nephi var bestemt paa at udføre det, som hans Fader og Herren ønskede af ham. Endskjønt det første Forsøg til en vis Grad mislykkedes, afskrækkede dette ham dog ikke; han sagde ikke: „Det er umuligt, vi kunne ikke udføre det." Han gav ikke efter for saadanne Følelser, med vedblev sine Anstrengelser, indtil han fik udført det Hverv, som var anbetroet ham.

De Sidste-Dages Helliges Historie indeholder talrige Beviser paa dette Princip i de store Arbejder, som ere blevne udførte af Guds Tjenere. Profeten Joseph Smiths hele Liv er fuldt af saadanne. Han var fuld af Tro. Han troede, at hvad som helst Herren fordrede af ham, det kunde han gjøre, og han var aldrig tvivlraadig. Saaledes har det været Tilfældet med mange Andre i Kirken. Saaledes har det været med Folket i sin Helhed. Jeg behøver kun at nævne Folkets Ankomst til dette Land. Mange sagde, at dette kunde ikke lade sig gjøre; at de vilde omkomme i Ørkenen, og at de maatte anskaffe sig mange saadanne Ting, som de vare blottede for, hvis de skulde kunne udføre Værket. Men der var Nogle, som ikke frygtede; de standsede ikke og spurgte sig selv, om de nu ogsaa havde Midler til at kunne gjøre Rejsen, men de paabegyndte den i Tro til, at Gud vilde hjælpe dem og bane Vejen for dem. Og i ethvert Tilfælde, hvor de have haft denne Tro, fatte de det i Udførelse, som de stræbte efter.

Hvor ofte har det ikke været Tilfældet i dette Folks Historie, at de, som have haft Tro og modtaget Evangeliet og stolet paa, at Gud vilde aabne Vej for deres Udfrielse, og fuldt ud sat deres Lid til ham, have været i Stand til at udvandre til dette Land, som Gud har bestemt til et Indsamlingssted for sit Folk? Der er ingen Tvivl om, at Mange i denne Forsamling, hvis de bleve opfordrede dertil, kunde give en Beretning om, hvor vidunderligt Gud har aabnet Vejen for dem i denne Henseende.

Ældsterne, der have været udsendte som Missionærer, have ogsaa haft Lejlighed til at overbevise sig om Rigtigheden af dette Princip, og de kunne bevidne, at Guds Kraft er bleven aabenbaret for dem, fordi de have været bestemte paa at udføre det, som Herren kaldte dem til at udføre. Jeg kunde berette det ene Tilfælde efter det andet fra min egen Erfaring, hvor det er bleven sagt til mig, at det var unødvendigt for mig at forsøge paa at udføre en bestemt Ting, fordi det kunde ikke lade sig gjøre, og dog har jeg ved at være fast i min Bestemmelse og ved at have urokkelig Tro paa Gud været i Stand til at udføre det. Jeg tror, at Enhver af os, som har haft Erfaring i denne Kirke og i Særdeleshed i Missionsarbejdet, er rig paa denne Slags Tildragelser. En lille Tildragelse erindrer jeg. Jeg havde oversat Mormons Bog i det havajiske Sprog. Vi havde kjøbt en Bogtrykkerpresse, Typer og Papir, som skulde sendes til Sandwichs-Øerne, men de kom der, efter at jeg var rejst hjem. Broder Parley P. Pratt, som arbejdede i San Francisco, fik da sendt disse Ting op til sig for at udgive et Blad der. Han bad det Første Præsidentskab, om jeg maatte komme og hjælpe til med Udgivelsen deraf og ligeledes udgive den Oversættelse, som jeg havde udført af Mormons Bog. Jeg blev kaldet og sendt dertil. Efter min Ankomst til San Francisco saa

jeg, at Broder Pratt havde bragt Alt i Orden til at rejse, og han sagde til mig, at jeg maatte varetage Arbejdet, og beskikkede mig tillige til at præsidere over Missionen i Kalifornien. Jeg var ganske ung og saa endnu yngre ud, end jeg virkelig var; de Hellige i San Francisco mente derfor, at jeg ikke kunde udfylde min Plads, og sagde Alt muligt for at afskrække mig. Jeg svarede: „Herren har sendt mig; jeg er kommen her til for at udgive et Blad og for at udgive Mormons Bog." Jeg behøver ikke at gjentage for Eder Enkelthederne af, hvorledes Herren aabnede Vejen for mig. Flere Uger levede vi ved Brød og Vand, men efter en Tids Forløb aabnede jeg et Kontor og begyndte Udgivelsen af Bogen. De ledende Brødre i Grenen og Konferencen spurgte mig, om jeg ikke vilde overvære et Møde, som de agtede at afholde. Jeg antog, at de, da de saa, hvor blottede vi vare (jeg selv og de to Ældster, som vare med mig, samt min Hustru), vilde gjøre Noget for at hjælpe os, men i Stedet for lode de mig vide, at de ikke vilde være ansvarlige for Gjæld, som jeg mulig maatte paadrage mig. De saa, at jeg gik fremad, men de ønskede ikke, at jeg skulde bedrage mig selv med den Ide, at jeg kunde sætte min Lid til dem med Hensyn til at betale den Gjæld, som jeg muligvis vilde gjøre. I kunne forestille Eder, hvilken Virkning det vilde have gjort paa en af Eder. Dette opbragte mig en Del, og jeg profeterede; thi jeg havde Profetiens Aand, og jeg bad dem om ikke at krydse min Vej eller hindre mit Arbejde; dersom de ikke vilde hjælpe mig med det, vilde Herren oprejse Andre, som vilde gjøre det. Og det gjorde han. I Løbet af ganske kort Tid var jeg i Stand til at sende Præsident Young henved 2000 Dollars i Tiende. Store Pengesummer bleve tilbudte mig til at understøtte mit Arbejde. Jeg forsøgte ikke at gavne mig selv med de Penge, der bleve tilbudte mig, fordi jeg vidste, at jeg ikke kunde overkomme at betale dem tilbage foreløbig. Men derimod udgav jeg Mormons Bog og sendte 2000 Eksemplarer til Sandwichs-Øerne; ligeledes udgav jeg et Blad og vedblev dermed, indtil Utah-Krigen afbrød os.

Uden Tvivl have mange Ældster erfaret lignende Tilfælde som dette, hvor, naar de kom til Forstaaelse af, at det var Herrens Vilje, at en bestemt Ting skulde udføres, og de søgte at udføre den med hele deres Magt, Gud har aabnet Vejen for dem og givet dem Fremgang. Som jeg sagde, har dette Princip vist sig ved Udførelsen af dette Utah Stavs Tabernakel. Denne Stavs Præsidentskab havde fattet en Beslutning om at fuldende dette Tabernakel, og den Bestemthed og Tro, som de lagde for Dagen, foraarsagede de Resultater, som vi ere Vidner til i Dag. Saaledes er det med enhver Ting i Forbindelse med Kirken. Menneskene betale deres Tiende, og naar de gjøre dette i Tro, velsigner Herren denne Tiende; naar de medvirke i Herrens Arbejde, da velsigner han deres Medvirkning og skjænker dem Midler paa saadanne Maader, som ere ufattelige for dem; men de se Resultaterne.

Det er Guds Ønske, at vi skulle blive et Folk, som har Tro til ham, og ikke lade os lede af de Følelser, der paavirkede vore Forfædre, som dømte efter Øjnenes Syn og ikke troede, at nogen Ting kunde udføres undtagen paa en naturlig Maade, som de havde været vante til. Det er Herrens Hensigt at frigjøre dette Folk for disse Ideer, dersom de ville lytte til ham og stole paa hans Forjættelser. Han har al Magt i Himlen og paa Jorden; og

som Nephi sagde: „Om han vilde befale mig, at jeg skulde sige til dette Vand: Bliv Jord! da skulde det blive til Jord." Der er ingen Ting umuligt for Gud. Dersom vi fuldstændig vilde fatte Begrebet af dette herlige Princip, da vil han vedblivende aabne Vejen for os. Han vil jævne alle Ting for os og skjænke os Evner, hvorved vi kunne udføre enhver Ting, som han befaler os, selv om det tilsyneladende ser umuligt ud. Jeg vilde ønske, at I kunde se og forstaa dette Princip, som Herren forsøger at lære os i alle sine Befalinger. Moroni siger: „Tro er det, som haves, men ikke sees; modsiger derfor ikke, fordi I ikke se." Der fordres Tro for at udføre Ting, som ikke ere synlige. Vore Fædre vare ikke i Besiddelse af denne Tro, fordi den ikke sandtes paa Jorden i deres Dage. Vore Fædre dømte kun efter deres Øjnes Syn. Men Gud lærer os en ny Lektie. Han lærer os at haabe angaaende de Ting, som ikke sees, men som vi vide eksistere og ere mulige ved Troens Princip. Moroni siger ogsaa: „Og Kristus har sagt: Dersom I ville tro paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad jeg anser for gavnligt." Dette er et herligt Løfte, som er givet til dem, som ville tro, og vi som et Folk skulle bringes til Forstaaelse af dette Princip. Moroni siger paa et andet Sted: „Og efter at han (Kristus) var kommen, bleve Menneskene ogsaa salige formedelst Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve de Guds Sønner. Og saa sandt som Kristus lever, talede han disse Ord til vore Fædre, sigende: Alt Godt, som I bede Faderen om i mit Navn i Tro, troende, at I skulle faa det, se, det skal gives Eder."

Det er ved dette Princip, at mægtige Værker ere blevne udførte. Det er ved dette Princip, at dette Land er blevet befolket, og at Besværlighederne, som have omgivet Folket, ere blevne overkomne. De Mænd, som ledte dette Folk hertil, havde Tro. Præsident Brigham Young besad en urokkelig Tro, da han ledte dem hertil; thi Gud havde givet ham Kjendskab angaaende disse Ting. Han bad Folket om at udføre Ting, som syntes umulige; men han vidste, at dersom de havde Tro, kunde de udføre dem.

Men jeg maa sige, at til Tider ser det ud, som om Nogle ikke ere i Besiddelse af den Tro, de havde forhen. De ere ikke saa villige til at lytte til Herrens Tjenere og tro dem og deres Ord, som de forhen vare. Jeg er til Tider bleven paavirket paa samme Maade. Alligevel er Folket i Almindelighed vokset i Tro og Kundskab. Der er Tilfælde, hvor der synes at være Utilbøjelighed til at tro de Ting, som, set med de naturlige Øjne, ere umulige. Mange se efter naturlige Virkninger, naturlige Kræfter eller naturlig Bistand; dersom de ikke kunne se nogen af disse Ting, ser det ikke ud til, at de have Tro paa, at de kunne sættes i Udførelse. De maa se Tingene i Virkeligheden, som der har været talt om; Tro alene kan ikke gjøre det. Tro er et Princip, der kan bruges til Udførelsen af de Hensigter, som ikke kunne sees af de naturlige Øjne, og som meget hyppigt synes umulige.

Brødre og Søstre! Med den Erfaring, vi have som en Kirke, er det paa Tiden, at vi skulle blive et Folk i Besiddelse af en urokkelig Tro paa Gud, villige til at tro, at alle Ting ere mulige for ham; naar han befaler os at gjøre Noget, skulle vi udføre det efter bedste Evne saaledes, at vi gjøre hans Vilje. Saadant et Folk er det, at Herren ønsker, at vi skulle blive. Dersom

vi ville opbygge Zion i sin Majestæt og Herlighed paa Jorden, da vil det blive ved dette Troens Princip, ved at sætte vor Lid til Gud og adlyde hans Ord, saaledes som det gives fra den Autoritet, som han har sat paa Jorden for at tilkjendegive sine Befalinger til sit Folk. Og Herren vil give os Midler og udgyde Rigdomme i vore Skjød. Jeg har hørt dette blive lovet fra min Barndom af. Jeg hørte Profeten Joseph sige, at dersom dette Folk vilde tage imod Raad og være lydige, da vilde Herren udgyde Verdens Rigdomme i vore Hænder. Jeg har selv erfaret det. Den Gang kunde jeg ikke bevidne det, men nu kan jeg gjøre det formedelst Guds Aabenbaringer til mig. Dersom vore Folk kun vilde gjøre, hvad de burde gjøre, saaledes som de for Eksempel har gjort ved at bygge dette Tabernakel, og som de have gjort fra Tid til Tid i de forskjellige Arbejder, som det har været paalagt dem at udføre, og dersom de saaledes vilde fortsætte, da vil Gud fortsætte med at velsigne dem. Dersom vi betale vor Tiende og ere gavmilde mod Herren, da vil han være gavmild imod os. Tænk ikke, at I gjøre Eder selv fattige ved at give en Dollar bort, det er en fejlagtig Ide. Jeg ved, at det er den gamle Maade at betragte det paa, men det er en Usandhed. Mennesker ville prøve paa at fremstille det saaledes for Eder, men jeg siger Eder, at det er Altsammen fejlagtigt. Ingen Mand forarmer sig selv ved at vise Lydighed mod Herrens Befalinger. Hvad et Menneske giver, det vil Gud give ham tilbage igjen, og det med Renter. Det er hans Ønske, at vi skulle blive et Folk, som sætter vor Lid til ham og stoler paa, at han kan have Kraft til at holde sit Ord og til at give os endnu mere, end vi mulig kunne give ham. Jeg fortæller Eder en himmelsk Sandhed. Jeg ved, at dette Folk burde være lydige mod de Ting, som Gud har aabenbaret, og mod de Befalinger, som han har givet os. Dersom de ville gjøre saaledes, da vil han velsigne dem i Overflødighed.

Jeg læste forleden Dag en Beretning om en Mand ved Navn George Mueller. Han var en sjælden Mand. Han opnaaede en Alder af 93 Aar og døde for kort Tid siden. Han var en Independent i sin religiøse Trosanskuelse. Jeg ved ikke, om han tilhørte nogen Kirke, eller om han sluttede sig til nogen bestemt Sekt, men han var velbekjendt med næsten alle Sekterne. For henved halvtreds eller tredsindstyve Aar siden greb den Tanke ham at gjøre et Forsøg paa at lindre de Lidelser og rette de Vildfarelser, som eksisterede i Samfundet. I Aaret 1849 oprettede han en Bygning, et Hittebørns-Hospital i England, ikke langt fra Bristol. Paa den Tid, da han døde, havde han forøget dette med fem andre Hjem af samme Slags og havde over 2000 Børn i disse, som han sørgede for og opdrog. Han havde et helt Korps af Assistenter, og hans aarlige Udgifter beløb sig til ca. 130,000 Dollars. I meget stor Udstrækning blev der nydt Fordele af det Gode, han gjorde; saaledes udspredte han ca. 500,000 Bibler og omtrent 1,500,000 nye Testamenter og store Masser af andre Slags Literatur. Fra den Dag, da han begyndte, og indtil hans Død beløb hans samlede Udgifter til dette Værk sig til seks Millioner Dollars. (Fortsættes.)

Den 1. Juli 1898.

Kvinden som Missionær.

For Tiden er der en Ting, som tilvender sig megen Interesse, nemlig den, at man har begyndt at udsende Søstre som Missionærer, for at de kunne bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og paa anden Maade virke for dets Udbredelse. Det vil derfor være interessant at vide, hvad der i saa Henseende er blevet udført af dem, som ere blevne udvalgte og beskikkede til Missionen.

Af et Brev, der nylig er ankommet fra Storbritannien, erfare vi, at fire Søstre fra Zion ledsagede Præsidentskabet over den europæiske Mission til Byen Oldham i England Søndagen den 24. April for at overvære Møderne i Manchester Konference.

To af dem, Søstrene Noall og Smith, talte om Eftermiddagen, og om Aftenen talte Søstrene Knight og Brimhall til en Forsamling paa mellem fem og seks Hundrede Mennesker.

I Brevet, som vi have modtaget, siger Skriveren blandt Andet:

„De to første kvindelige Missionærer, Søstrene Knight og Brimhall, ere netop af den rette Art. De ere oplyste og intelligente og fulde af Tro paa Evangeliet. Jeg er sikker paa, at Enhver, som hørte dem tale sidste Søndag Aften, gik bort med Følelsen af at være dybt paavirket af deres Vidnesbyrd. De vare uden Tvivl udsatte for en stor Spænding, men tilsyneladende talte de flydende og med Lethed, og da de stod overfor Folket, følte jeg i mit Hjerte, at ethvert Samfund kunde være stolt af dem." Fremdeles siger Skriveren:

„Jeg tror ikke, at i den Tid, vi have været i denne Mission, een Ældste ud af fem og tyve, som lige ere ankomne fra Hjemmet, er kommet bedre og mere hæderligt fra det end disse to Søstre."

Søstrene Knight og Brimhall bleve beskikkede til Missionærer, men Søstrene Noall og Smith ere rejste til England paa Besøg, den Førstnævnte for at møde sin Mand, som præsiderer over Cheltenham Konference, og de ere begge forstandige og intelligente Kvinder; med Hensyn til Søstrene Knight og Brimhall er der ingen Tvivl om, at de ville gjøre meget Godt i Landet, som de besøge.

Det er meget tilfredsstillende at høre saadanne gode Nyheder angaaende Begyndelsen paa Søstrenes Arbejde. Det ser ud til at skulle blive Begyndelsen til en ny Æra i Kirken, at vore Søstre tage Del i at bære Vidnesbyrd om Evangeliet. Ved at betragte Fremtiden kan man ikke tilfulde fatte de mange Lejligheder, der aabnes for Søstrenes Virksomhed til at gjøre Godt.

Det er Bibringelsen af en ny Kraft i Foretagendet, som, naar den behandles rigtigt og ledes omhyggeligt, vil give mange gode Resultater. Den Bemærkning, som vor Korrespondent gjorde — og han er en Mand med Erfaring — at ikke een Ældste iblandt fem og tyve ved sin Ankomst skilte sig bedre fra sin Optræden end disse unge Søstre, er højst tiltalende.

Vi kunne se, hvilket Felt der aabnes for det svage Kjøn til Udøvelse af hele deres Kraft. Kvindernes Nærværelse i Missionsmarken burde blive en stor Opmuntring for Ældsterne og opvække dem til at forøge deres Flid i Udførelsen af deres Pligter. (Juvenile Instructor.)

Afløsning.

Efter en vel udført Mission i Skandinavien ere følgende Missionærer løste fra deres Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 28. Juli.

Ældsterne Henry Peterson og H. C. Hansen løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Charles M. Olsen løses fra at arbejde i Skaane Konference.

Ældste G. A. Christensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Christen Nielsen løses fra at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste J. C. Breinholt løses fra at arbejde i Aarhus Konference.

Vi ønske disse Brødre en lykkelig Hjemrejse og Guds Velsignelse i Fremtiden.

Bekjendtgjørelse.

Det næste Selskab af Emigranter vil afgaa fra Kjøbenhavn den 28. Juli 1898.

George Christensen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

En Bøn i rette Tid.

Jeg havde en Gang en lille Ven i Kjøbenhavn, en af mine Søndagsskole-Elever, som jeg holdt meget af. Han var mellem 13 og 14 Aar gammel og var Bydreng i Vett og Wessels Manufakturvare-Forretning. Hans Fader var død, og han var sin svagelige Moders væsentlige Støtte. En Dag, det var den 5. Juni, var han tilligemed et Selskab af Venner, Drenge paa hans Alder, indbudt til at gjøre en Udflugt til Helsingborg under Opsyn af en Kommuneskole-Lærer; thi Oscar gik i Skole hver Eftermiddag, ogsaa om Lørdagen.

Han havde set hen til denne Dags Fornøjelse i flere Uger. Endelig kom Dagen med saa smukt Solskin, som man kunde ønske sig. Klokken 6 om Morgenen skulde han være paa Toldboden, da Damperen saa skulde afgaa. De vaagnede i det sidste Øjeblik, og Oscar maatte skynde sig for at komme tidsnok.

Han kunde ikke naa at spise Frokost, og efter at have givet sin Moder et Kys styrtede han til Døren for at gaa, da hun mindede ham om, at de havde glemt at holde Bøn. Oscar saa med Uro paa Uret; der var ingen Tid.

„O, men jeg kunde slet ikke tænke at lade Dig gaa ud saaledes uden at have bedet Gud beskytte Dig," sagde Moderen, og saa knælede de ned, medens Moderen opsendte deres sædvanlige Morgenbøn. Oscar løb saa hurtigt, han kunde, og naaede Skibsbroen tidsnok til at se Skibet dampe af Sted med den muntre Skare fra Landingsstedet. Der stod han med store Taarer i Øjnene, skuffet, medens hans Kammerater vinkede til ham med deres Huer og lydeligt udtrykte deres Medfølelse for ham. Modfalden og bedrøvet vendte han langsomt hjemad og mødte lykkelige Skarer af pyntede Kjøbenhavnere, som skulde ud og more sig.

Saadan en Sorg var aldrig tilstødt ham før; han syntes, at Livet ikke længere var værd at leve, og han begyndte at finde Fejl ved sin himmelske Fader for den Uret, som var overgaaet ham.

„Jeg er sikker paa," klagede han, at ikke en eneste af de andre Drenge har holdt Bøn i Dag, og alligevel kunde de gaa, medens jeg — det er, hvad jeg har for at være religiøs."

Hans Moder var bedrovet, da han kom tilbage, og prøvede paa at trøste ham med den Tanke, at det sikkert var godt for Noget; hun gav ham Penge til at fornøje sig paa anden Maade, men det var dog ikke den længe ventede Helsingborg Tur.

Imidlertid gik Dagen paa den bedste Maade, men hen paa Eftermiddagen opstod der en forfærdelig Storm, som i flere Timer rasede med stor Heftighed.

Helsingborg-Damperen kom ikke tilbage den Aften, men først den næste Eftermiddag, og dersom Oscar var bleven borte fra sin Plads næste Morgen, vilde han have mistet den, og tænk saa, hvilken Betydning det vilde have haft for ham og hans Moder. Da han hørte om denne Forhindring, blussede han af Skam over sine daarlige Tanker og de Ord, han havde ladet falde, og han var nu taknemlig for Bønnen.

(S. Valentine i Juvenile Instructor.)

Filosofien af Evangeliet.

VII. Kapitel.

Det nye Testamentes Paalidelighed bekræftet ved verdslige Forfattere.

I det foregaaende Kapitel bleve nogle af Beviserne for det nye Testamentes Paalidelighed fremlagte. Ved at fortsætte med vore Undersøgelser finde vi andre og værdifulde Beviser for dets Authenticitet. Bogtrykkerkunsten var ikke kjendt i de Dage; derfor kunde Folket, til hvem Evangelierne og Epistlerne vare skrevne, efter Haandskriften bedømme, hvorvidt disse Dokumenter vare ægte eller ikke. For Eksempel siger Paulus i det andet Brev til Thessalonikerne: „Hilsen med min Haand, Paulus', som er et Tegn i hvert Brev: saaledes skriver jeg. Vor Herres Jesu Kristi Naade være med Eder Alle.

Amen.“ Disse Ord vise i Sandhed en Apostels Sindelag, men hvad en Forretningsmand mest vilde paaskjønne, er den Kjendsgjerning, at disse faa Linier i høj Grad forøge Sikkerheden imod dets Opdigtelse. Det er vanskeligt at eftergjøre en Signatur, men naar man giver en Forretningsmand to Linier af en Mands Haandskrift ved Siden af denne, da er han fuldstændig sikret imod Bedrageri. Menighederne, til hvilke Epistlerne vare skrevne og Evangelierne overgivne, bestode af talrige Forretningsmænd, saasom Kjøbmænd, Handlende, Kammertjenere og Embedsmænd fra Cæsars Husholb. Mon Nogen tror, at saadanne Mænd ikke kunde kjende den Apostels Haandskrift, som havde levet iblandt dem i flere Aar, eller at de vilde tage mindre Hensyn til Evangeliets Dokumenter, for hvilke de vovede deres Liv, end vi vilde gjøre med Hensyn til Ægtheden af en Ti-Dollars-Note? Tertulian, som levede fra 145—222 e. Kr., var en af de mest lærde Mænd paa sin Tid. Han var velbevandret i de romerske Love, i Oldtidens Filosofi, Historie og Literatur. Han havde været en Hedning og fandt derfor ikke Behag i at favorisere Apostlenes Lærdomme uden Undersøgelse. Hans Værker ere meget interessante og kaste meget Lys over den Tids Forhold og sociale Spørgsmaal. Han rejste vidt og bredt blandt de forskjellige Menigheder, som Apostlene havde oprettet, og gjorde Fordring paa at have set de originale Kopier af Matthæus og Johannes samt Epistlerne, skrevne til Menighederne i Rom, Corinth, Thessalonika, Ephesus og Filippi, og han henviser Skeptikere til de Steder, hvor disse Dokumenter kunde findes. At disse Skrifters Indhold er det samme som vort nuværende Testamentes, er bevist ved et Antal Citater fra Tertulians Værker.

I det britiske og andre Musæer kan man finde Tusinder af Manuskripter angaaende ethvert tænkeligt Emne og omfattende enhver Tidsalder i de forbigangne seksten Aarhundreder og nogle endnu tidligere. Imellem disse Manuskripter findes to Tusinde Kopier af det nye Testamente, og nogle af dem henregnes i Alder til Apostlenes Tid. Disse Manuskripter have været undersøgte af de mest kritiske Granskere, og dog er Resultatet af denne Undersøgelse kun en Tilføjelse af tretten ubetydelige Forandringer i de syv Tusinde, ni Hundrede og ni og firsindstyve Vers af det nye Testamente. Dette er et Faktum, som ikke har sin Lige i Manuskripters Historie. Vi ere saaledes ved Guds særegne Styrelse i Besiddelse af Kopier af Evangelierne og Epistlerne, om hvis Ægthed der ingen Tvivl er, og af hvilke nogle ere skrevne paa den Tid, da Frelserens Stalbrødre endnu vare i Live og den guddommelige Myndighed og Præstedømmet endnu var paa Jorden, lige som vi besidde troværdige Kopier af de Forenede Staters Konstitution og af Uafhængigheds-Erklæringen.

Ingen Historie er mere troværdig end den, der berettes af Samtidens Forfattere, i Særdeleshed af dem, der selv have været aktive Deltagere i Begivenhederne, som de berette. Saadanne Beskrivelser tabe aldrig deres Interesse, forfalde ikke med Tiden, ejheller forringes deres Troværdighed i mindste Grad. Saa længe Dokumenterne kunne opbevares, blive Xenophons: „De ti Tusindes Tilbagetog“, Wellingtons Beretninger og Washingtons Breve til Kongressen lige saa troværdige, som de vare den Dag, de bleve skrevne. Angaaende de store Fakta, som be-

rettes i disse Dokumenter, og som ere henvendte til de Samtidige, der vare i Stand til ved et Øjekast at opdage enhver Usandhed, nære vi aldrig den mindste Tvivl. Mange saadanne historiske Hentydninger kunde citeres.

Vi have udvalgt en fra Tacitus' vel kjendte Værker, den berømte romerske Historieskriver, som levede fra 60—120 e. Kr. og skrev Roms Historie indtil Kejser Trajans Regjering. Med Hensyn til dette Uddrag fra Tacitus' Historie siger den vantro Gibbon: „Selv den mest skeptiske Kritiker nødsages til at indromme Sandheden af denne vigtige Kjendsgjerning og Helheden af denne Tacitus' vigtige Beretning." Efter at have berettet Roms Brand paa Kejser Neros Befaling og dennes Forsøg paa at give de Kristne Skylden siger Tacitus:

„Stifteren af dette Navn var Kristus, som blev ihjelslaaet som en Forbryder paa Kejser Tiberius Tid under Landshøvdingen Pontius Pilatus. Efter at have været standset en Tid brød denne pestagtige Troesbekjendelse ud igjen og bredte sig ikke alene over Judæa, dens oprindelige Hjemsted, men ogsaa over til Rom, hvortil alle Daarligheder finde Vej og praktiseres. Fra først af bleve kun de paagrebne, som bekjendte sig til Sekten, men efterhaanden bleve Andre i Mængdevis opdagede, som Alle bleve fordømte, ikke saa meget paa Grund af den Forbrydelse, at Byen brændte, som for deres Fjendskab mod Menneskene. Deres Straffe vare saaledes overlagte, at det kunde gjore dem til Gjenstand for Haan og Bespottelse. Nogle bleve iklædte med vilde Dyrs Skind, saa at Hundene kunde flaa dem i Stykker. Nogle bleve korsfæstede, medens Andre bleve overgydte med brændbare Stoffer og om Natten opstillede som Fakler og brændte tildøde. Til disse Skuespil ofrede Nero sin egen Have, og paa samme Tid blev der tilbudt Fornøjelser i Circus; somme Tider stod han i et Selskab som en Skuespiller, klædt som dem, der kjøre Væddeløb, og til andre Tider kjørte han selv en Triumfvogn. Tilsidst vakte disse Gyseligheder selv Medlidenhed hos Hedningerne, fordi de ikke bleve ofrede for det offentlige Vel, men for at tilfredsstille en enkelt Mands Grusomhed.

Lad Læseren tage det nye Testamente og læse de seks sidste Kapitler i Apostlenes Gjerninger og Pauli Breve til Philemon og Titus samt det andet Brev til Timotheus. Disse Breve bleve skrevne paa den Tid, da den gamle Fange var rede til at lide Martyrdøden, og da han hans egen Bortgang var nær for Haanden. Lad da Læseren danne sig en Mening om Oprindelsen til og Naturen af den Tro, som gjorde Paulus i Stand til at sige:

„Jeg agter Intet; holder og ikke mit Liv selv dyrebart, paa det jeg kan fuldkomme mit Løb med Glæde og den Tjeneste, som jeg har annammet af den Herre Jesus, at forkynde Guds Naades Evangelium."

Der er en anden Art af Samtidens Historie, som ganske vist ikke gjør Fordring paa at være historisk, men som derfor netop er fuldstændig fri for Mistanke om falske Fremstillinger. Ved dette mener jeg Samtidens Korrespondance. Underskriften, den tilfældige Brug af et Navn, en Dato eller en Ytring, overbeviser ofte Læseren paa den bedste Maade. Dersom vi havde berømte Mænds private Breve liggende for os, vare vi i Stand til rigtigt at gjennemse dem og se deres sande Karakter. Saaledes fremstiller Macaulay for Verden den overmodige Tyran Kong Jakob omtalt i sine egne Breve. Saaledes beretter den berømte Voltaire om

sig selv, at han er en utugtig Person, og beder sin Ven D'Alembert om at lyve for sig, hvortil denne svarer, at det har han gjort. Saaledes fremstiller Korrespondancen, at Thomas Paine drak en Pot Brændevin om Dagen paa sine Venners Regning og nægtede at betale sit Logi. Ved fortrolig Korrespondance i fuld Frihed borttages Dækket fra Hjertet, og vi se Mænd saaledes, som de i Virkeligheden ere. Den ædle Mand staar i sin oprindelige Værdighed, og af Hykleren er Forgyldningen afskrabet. Lad Verden læse deres Breve, og ikke en retskaffen Person vil betænke sig paa at kalde Hume en Sensualist eller Washington Guds bedste Værk, en hæderlig Mand.

Vi ere nu i Besiddelse af den samme Slags uomtvistelige Vidnesbyrd angaaende det nye Testamentes store Fakta. Fra en Række af talrige Jagttagelser af de første Dages Helliges Tro, saaledes som de praktiserede og lærte den, og som den findes i Datidens Forfatteres, Historieskriveres, Digteres, Filosofers, Lovgiveres, Joders, Kristnes og Hedningers Værker, kunne vi udvælge en Tildragelse til Bekræftelse af og Sammenligning med det nye Testamentes Meddelelser. For at vi ikke skulle blive beskyldte for Partiskhed, lad os da tage det berømte Brev fra Plinius til Trajan. Dette Brev er fuldstændigt uimodsigeligt og antages af de mest Skeptiske for at være hævet over al Mistanke. Plinius den Yngre blev født i Aaret 61 e. K. Han levede og døde som en Hedning. J Aaret 106 e. K., da han var lidt over 45 Aar gammel, blev han af Kejser Trajan udnævnt til Guvernør i de romerske Provinser Pontus og Bithynien, der udgjorde en udstrakt Del af Lille-Asien, hvor Byerne og Menighederne Ephesus, Smyrna, Pergamos, Thyatira, Sardes og Filadelfia vare beliggende. Peters Breve til de Fremmede, som vare spredte overalt i Pontus, Galatia, Kappadocia, Asia og Bithynien, fører os til det samme bjergrige Landskab. Plinius, som opslog sin Residens i Ephesus, skrev herfra følgende Brev til den romerske Kejser:

„Plinius til Kejser Trajan, ønskende Helbred og Lykke.

Herre, saaledes som jeg har for Sædvane, naar der er Noget, hvorom jeg er i Uvished, henvender jeg mig til Eder i alle saadanne Tilfælde; for hvem kan bedre vejlede mig, naar jeg er tvivlraadig, og undervise mig, naar jeg er i Uvished? Jeg har aldrig været til Stede under noget Forhør over de Kristne, saa jeg ved ikke rigtig, hvad den fulde Forstaaelse er med Hensyn til Straffe, Undersøgelser, eller hvilke Forholdsregler der burde tages overfor dem. Ligeledes har jeg været i Tvivl med Hensyn til, om der skulde gjøres Forskjel paa Alderen, eller om den Unge og Spæde, den Fuldvoksne og Kraftige skulle behandles paa samme Maade, og hvor vidt Omvendelse skulde give Adgang til Tilgivelse, eller om Alle, som have været Kristne, burde straffes, selv om de nu ikke længere ere det.

Jmidlertid har jeg fulgt denne Fremgangsmaade mod Alle, som ere blevne bragte for mig, og som ere beskyldte for at være Kristne; jeg har gjort dem det Spørgsmaal, om de vare Kristne, og paa deres Tilstaaelse til mig, at de vare det, gjentog jeg Spørgsmaalet anden og tredie Gang og truede med at straffe dem med Døden. Saadanne, som vedbleve at være standhaftige, beordrede jeg til at straffes; thi jeg var ikke i Tvivl om, hvad der end maatte ligge til Grund for deres Mening, at Gjenstridighed og ubøjelig Halstarrighed burde straffes. Nogle Andre, som

optraadte paa lignende Maade, har jeg bestemt at sende til Rom, fordi de ere romerske Borgere.

I Løbet af kort Tid udbredte Sekten sig, selv under Forfølgelse, som det plejer at være Tilfældet i saadanne Sager, og mange andre af denne Slags Folk bleve førte til mig. Der blev indsendt Anklager til mig, som indeholdt en Mængde Navne paa forskjellige Personer, men uden at nævne Angiveren; disse nægtede ved Forhøret at være Kristne eller nogensinde at have været det; ligeledes anraabte de Guderne efter mit Eksempel og ofrede Vin og Røgelse til Eders Billede, som jeg i dette Øjemed havde ladet bringe for dem, tilligemed Guddommens Billedstøtter. Ydermere bespottede de Kristi Navn. Ingen af de her nævnte Ting vilde virkelige Kristne lade sig tvinge til at gjøre ved noget som helst Middel. Derfor tænkte jeg, at det var rigtigst at frikjende dem.

Andre bleve meldte af en anden Angiver; de tilstode først at være Kristne, men benægtede det bagefter. Resten sagde, at de havde været Kristne, men havde atter forladt Kristendommen, Nogle for tre Aar siden, Andre for længere Tid siden og Enkelte for over tyve Aar siden. De tilbade Allesammen Eders Billede og Gudernes Billedstøtter; ligeledes bespottede de Kristus. De paastode, at hele deres Forbrydelse bestod i, at de havde samlet sig en bestemt Dag, før det var lyst, og til Afveksling sunget Salmer indbyrdes for Kristus som en Gud og bundet sig til hverandre ved et Sakramente, ikke til noget daarligt Hverv, ikke for at gjøre sig skyldige i Tyveri, Røveri eller Horeri og ikke for at sige Usandhed eller at svigte en Pligt, som var dem paalagt. Naar disse Ting vare tilendebragte, plejede de at skilles og kom da atter sammen for at nyde et Maaltid i Fællesskab uden at gjøre Uorden; men siden Offentliggjørelsen af Forbudet mod at møde i Forsamlinger, hvilket jeg udstedte i Henhold til Eders Befaling, havde de ophørt med at mødes. Efter at have modtaget denne Efterretning ansaa jeg det for mere nødvendigt at forhøre to Tjenestepiger ved Torturen. Men jeg har ikke opdaget noget Andet end en daarlig og overdreven Overtro.

Derfor har jeg udsat alle de retslige Processer og søgt Tilflugt hos Eder som Raad; thi det er en Sag, som i høj Grad fortjener Undersøgelse, navnlig i Betragtning af det store Antal Personer, som staa i Fare for at lide. Mange af enhver Alder og Klasse samt af begge Kjøn ere nemlig anklagede og ville blive anklagede. Ikke alene har Smitten af denne Tro angrebet Kjøbstæderne, men ogsaa de mindre Byer og ude paa Landet. Alligevel synes det, at den kan undertrykkes og standses. Det er sikkert, at Templerne, som næsten vare forladte, begynde at blive besøgte. Ligeledes ere de hellige Højtideligheder efter en lang Afbrydelse atter levede op igjen. Offerfesterne ere alle Vegne bragte op, medens der for kort Tid siden kun vare faa Kjøbere. Det er derfor let at forestille sig, hvilke Mennesker der kan vindes tilbage, hvis Tilgivelse blev lovet til dem, som omvende sig."

Som Svar paa dette skrev Kejser Trajan:

„Trajan til Plinius, ønskende Helbred og Lykke.

„Min Plinius, Du har taget den rette Kurs i Din Fremgangsmaade overfor dem, der have været bragte frem for Dig som Kristne; thi det er umuligt at fastsætte nogen bestemt Forholdsregel, der kan anvendes i Almindelighed. De skulle ikke eftersøges.

Dersom Nogle blive bragte frem for Dig, som ere skyldige, bør de straffes. Ikke destomindre — dersom de benægte at være Kristne og bevise det i Handling, det vil sige, ved Paakaldelse af vore Guder, lad dem da, selv om de ere mistænkte for at have været Kristne for, blive tilgivne, naar de omvende sig. Men i intet som helst Tilfælde af nogen Forbrydelse maa en Anklagers Dokument modtages, undtagen det er underskrevet af den, som præsenterer det. Thi dette vilde blive et farligt Foretagende og uværdigt for min Regjering."

Lad os nu læse Peters almindelige Brev, Johannes første almindelige Brev samt andet og tredie Kapitel af Aabenbaringen, da ville vi blive i Stand til at se de forskjellige Hentydninger til de Helliges Lærdomme, Moraler og Forfølgelser, som omtales i dette Brev. Den daværende kristne Tros Lærdomme ere ikke Aarhundredernes gradvise Frembringelse, som Vantro forsøge at faa os til at tro. Paa den anden Side — var den oprindelige Kirke i Besiddelse af fuldkomne Lærdomme og Organisationer, som ere ukjendte for de saakaldte kristne Kirker i denne Dag? I deres Levetid, som havde set Frelseren blive korsfæstet, og i Tusinde Miles Afstand fra Jerusalem finde vi de Hellige spredte over Pontus, Galatia, Cappadocia, Asia og Bythynia, saa vel som i Verdens prægtige Hovedstad, Byen Rom. I dette Brev have vi ogsaa Apostaternes Vidnesbyrd, som, ivrige for at frelse deres eget Liv, til Guvernøren indgav saadanne Angivelser, som de vidste vilde være antagelige hos denne Forfølger, de to Tjenestepigers Vidnesbyrd under Torturen og deres Boddels udtrykte Vidnesbyrd om, at alle hans grusomme Snildheder ikke kunde opdaget noget værre end en daarlig, overdreven Overtro. Hvad er nu det, som denne hedenske Guvernor kalder en Overtro? Ikke andet, end at de indgik en Pagt med hverandre, ved højtidelige, religiøse Gudstjenester, ikke at gjøre sig skyldige i Tyveri, Røveri eller Horeri; ikke at sige Usandhed eller nægte en Pligt, som blev paalagt dem, og naar Kejserens Billede blev stillet for dem, nægtede de at tilbede det. Paa Grund af denne Vægring, og dette alene, beordrede han dem bort til Døden. Og idet disse Martyrer bleve førte hen til Torturen og Døden, maa de da ikke i deres Øren have hørt Apostelen Peters Ord, som han skrev til dem faa Aar forud: „I Elskelige! forundrer Eder ikke over den Ildprøve, som I gjennemgaa, Eder til en Forsøgelse, som om der hændtes Eder noget Underligt. Thi Ingen af Eder lider som en Morder eller Tyv eller Misdæder, eller som den, der trænger sig ind i en fremmed Bestilling." (1. Pet. 4, 12—15.)

Plinius siger, at der var Apostater tyve Aar forud; det var i Aaret 86. Stemmer det nu ikke fuldstændig overens med, hvad Johannes skrev i Aaret 90: „De ere udgangne fra os, men de ere ikke af os; thi dersom de havde været af os, da vare de vel blevne hos os." (Joh. 2, 19). Saaledes taler Plinius om Apostaterne: „De tilbade Alle Dit Billede og Gudernes Billedstøtter; ligeledes bespottede de Kristus. Som jeg har sagt, ingen virkelige Kristne vilde gjøre nogen af disse Ting eller lade sig tvinge til at gjøre det ved noget Middel." Hvad var det, som gjorde de tidlige Kristne af alle Klasser, af alle Aldre og ligeledes af begge Kjøn i Stand til at møde den skrækkeligste Død med Glæde? Det var Sandhedens Kraft — det var Guds Kraft.

Den herlige Tanke, som paavirker

os i de Helliges Vidnesbyrd baade fra den oprindelige og nuværende Tid, er den, at denne Religion fremtræder ganske forskjellig fra alle andre Religioner. Der er Intet i Verden lig den. Kristenhedens store centrale Kjendsgjerning — at Kristus døde for vore Synder og atter opstod fra de Døde — staar aldeles uden Sidestykke i Religionernes Historie.

Baals, Brahmas, eller Jupiters Præster drømte aldrig om noget Saadant. Confucius, Buddha eller Zoraster naaede aldrig frem til saadanne ophøjede Ideer. Vore moderne Materialister og Spiritualister, som have bemærket Ophøjelsen i denne Lærdom, have forgjæves søgt at tilintetgjøre denne Slutsten i Evangeliets Hvælving.

Der er intet Tilfælde i hele Verdens Historie om, at nogen anden Religion nogen Sinde har frembragt lignende Virkninger; intet andet Tilfælde, hvor Mænd, blottede for Rigdom, Vaaben, Magt og Lærdom, omvendte Mængder af løgnagtige, vellystige, fordærvede Afgudsdyrkere til hæderlige og fredelige Kristne, slet og ret ved Bøn og Prædiken. Naar Skeptikeren fortæller os angaaende denne hastige Udvikling af Bedragere, som hverve Tilhængere ved at love dem fri Tilladelse til Lyster, Røverier og Tyverier, og som beholde dem ved Skrækken for Krumsabelen og Bøssekugler, da forhaaner han ligefrem vor almindelige Sans ved Ukjendskab til Forskjellen mellem den nedværdigende Udøvelse af Laster og Dydens forædlede Principper. Evangeliet er eneſtaaende i sine Lærdomme; det er enkelt i sine Foretagender, uden Lighed i dets Fremgang.

Dødsfald.

Kristiane Poulsen, født den 13. Juli 1812 i Mosberg Sogn, Hjørring Amt, Danmark, døde i Richmond Cache Co, Utah, den 12. Marts 1898. Hun annammede Evangeliet i 1854 og emigrerede til Utah i Aaret 1877. Hun døde, som hun levede, trofast i Evangeliet og i Haab om en herlig Opstandelse.

Johanne Caroline Sorensen, f. Bolander, født i Vendsyssel i Danmark den 6. Maj 1863, er afgaaet ved Døden i Redmond, Utah, den 6. April 1898. Afdøde annammede Evangeliet i Sølby, Danmark, i Foraaret 1884 og ankom til Utah 1885. Hun døde i fuld Tro paa Evangeliets Principper.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **George Christensen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).